

Μα πόσο εκκεντρική μπορεί να γίνει επιτέλους η Θεοδοσία Τσάτσου; Να την χαρακτηρίσεις ως την ελληνίδα Bjork; Μάλλον όχι, τουλάχιστον χρησιμοποιεί αυτό που η τελευταία αγνοεί στους τελευταίους δίσκους, δηλαδή της αίσθηση ενός διακριτού ρυθμού. Να τολμήσεις να πεις πως κάνει τόσους πολλούς πειραματισμούς που κινδυνεύει να ξεφύγει από τα επιτρεπτά όρια; Σίγουρα όχι, τα τραγούδια της ακούγονται πολύ ευχάριστα, έχουν αρχή, μέση και τέλος, ενώ η φωνή της ανεβάζει κατά πολύ το επίπεδό τους. Αν εξαιρέσει κανείς τους σουρεαλιστικούς (έως και ασυνάρτητους) πολλές φορές στίχους λοιπόν, τι είναι αυτό που την τοποθετεί εκεί που μόνο η ίδια μπορεί να βρίσκεται;

Εγώ πάντως θα απαντούσα: "Προσωπική ταυτότητα". Αυτό που πολλοί Έλληνες καλλιτέχνες αδυνατούν να βρουν ακόμα και μετά από χρόνια καριέρας, εδώ θα το βρείτε σε αφθονία. Τα δέκα κομμάτια του δίσκου σφύζουν από προσωπικότητα, καλές ενορχηστρώσεις και μια διάθεση της ερμηνεύτριας να γίνει τόσο εναλλακτική και funky, που χρειάζεται λίγος χρόνος και κάποιες επιπλέον ακροάσεις για να εξοικειωθούμε με το άκουσμα τους. Και ναι, "Η λεωφόρος της Εύας" είναι ελληνική ηχογράφηση.

Την μουσική συνυπογράφουν η Θεοδοσία και ο Πωλ Στεφανίδης, ενώ τους στίχους αποκλειστικά η ίδια, με εξαίρεση την συμμετοχή της Γιώτας Δαβλάρα στο εισαγωγικό "Ποιος είσαι εσύ που με κοιτάς". Οι πειραματισμοί και οι καινοτομίες είναι εμφανείς σε όλο το μήκος των δέκα συνθέσεων. Η σύλληψη μιας ενιαίας ιδέας, δηλαδή της εσωτερικής, γυναικείας αναζήτησης για αυτογνωσία και συναισθηματική δικαιοσύνη, δείχνει να λειτουργεί σωστά, χωρίς να βάζει στο υλικό ταμπέλες και να οδηγεί σε κλισέ εξομολογήσεις. Η ειλικρίνεια στα λόγια του "Θέλω να σε δω" είναι η πιο πειστική απόδειξη.

Το πρώτο video του "Ποιος είσαι εσύ που με κοιτάς" είναι αυτό που χρειαζόταν η πρώτη frontwoman των Μπλε μέσα στα δρώμενα του 2006 για να υπενθυμίσει την διακριτική και ιδιαίτερη δύναμη της. Στα "Έλα" και "Ορίωνας" φορά ένα δυναμικό, rock προσωπείο και δίνει μια πετυχημένη, a-la-πρόζα παράσταση, ενώ το ομώνυμο έρχεται να γράψει τον επίλογο του σεναρίου με διάθεση λυτρωτική, ρίμα χιουμοριστική και όρεξη για πολλές μπανάνες (?).

Η χρήση χάλκινων πνευστών και οι φράσεις τύπου: "Όχι, δεν γίνεται αυτό/ βαριέμαι μωρό μου, δεν μπορώ" (στο "Βαριέμαι") παραπέμπουν λίγο σε Ανδριάννα Μπάμπαλη, αυτό όμως δεν είναι ευδιάκριτο και, κυρίως, σκόπιμο. Αυτό όμως που γίνεται άμεσα αντιληπτό είναι το 'ένοχο' μυστικό πίσω από το αριστουργηματικό "Κάτω από τη ζώνη". Αν κάποιος λοιπόν έχει ακούσει το "Velvet rope" της Janet Jackson (1997) θα έχει εντοπίσει σημαντικές ομοιότητες, έως και τάσεις αντιγραφής, με το "Ύου". Θέλετε να οφείλεται στην χαρακτηριστική μπασογραμμή; Θέλετε στα προγραμματισμένα κρουστά; Ή μήπως στη δομή του τραγουδιού με rap φωνητικά στα κουπλέ και μια μικρή γέφυρα πριν τα ρεφρέν; Εντάξει, η αρμονία αλλάζει, η αντιγραφή είναι παρ' όλα αυτά κάτι περισσότερο από δεδομένη (απλά ελέγξτε το).

Με μοναδική μου ένσταση το προαναφερθέν τετράλεπτο και αυτούς τους ακαταλαβίστικους κάποιες φορές στίχους (σκοτώστε με, τι να κάνω;), η Θεοδοσία Τσάτσου χρίζεται άξια συγχαρητηρίων και με αυτό το album. Και απ' ότι δηλώνει και η ίδια "Πρόσεχε τι θα ζητήσεις, στη λεωφόρο της Εύας μπορεί και να το αποκτήσεις". Για δοκιμάστε και εσείς...

